

Ján Adamus

22. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš začal svojim učeníkom vyjavovať, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, že ho zabijú, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať: „Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!“ On sa obrátil a povedal Petrovi: „Chod mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ Potom Ježiš povedal svojim učeníkom: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?! Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov.“

Mt 16, 21–27

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Dnešná nedeľa je poslednou prázdninovou nedeľou. Mnohí uvažujete nad tým, ako ste voľné dni prežili, čo vyšlo a čo sa nepodarilo. Človek však nemôže neustále len odpočívať. Treba aj pracovať, aj študovať. Veď tak robil aj Ježiš. On však ukazuje, čo je najdôležitejšie vykonať pred prácou – modliť sa. Utiahol sa na osamelé miesto a častokrát celú noc strávil rozhovorom s Otcom. Tak posilnený dokázal splniť aj to, čo bolo ťažké a mohlo pôsobiť nad jeho sily.

V dnešnom evanjeliu predpovedá svoju smrť aj zmŕtvychvstanie a nechápavého Petra nazve satanom. A my, práve vďaka Svätému písmu, vieme o týchto udalostiach. Ale buďme úprimní, že často ho chápeme ako známu knihu, napísanú veľmi dávno, ktorá snáď bola vhodná do minulých storočí. Ale dnes? V čase masovokomunikačných prostriedkov, keď sa ľudia dozvedajú o udalostiach, ktoré sa snáď ešte ani nestali...?

Švédsky cestovateľ Sven Hedin (1865–1952) opisuje pochod cez čínsku púšť Taklamakan ako pochod smrti, na ktorom všetko hynulo. Posledná ťava bola vyčerpaná, posledný sprievodca na konci síl a Sven triedil materiál, aby mal čo najmenej nákladu na pleciach. Cenné zápisy schoval na jednom mieste a so sebou vzal iba jedinú knihu – Bibliu.

Keby sme si my mali vziať iba jedinú knihu na dlhú púť životom, ktorú by sme si vybrali? Bola by to Biblia? Čím si vlastne zaslúžila názov Kniha kníh?

Je to tým, že je listom, ktorý Boh napísal a poslal ľuďom. Čo by ste robili, milí rodičia, keby ste zistili, že syn, dcéra sa vám odcudzili a začali žiť pohoršlivým spôsobom života? Iste by ste ich kontaktovali, prosili, napomínali, aby sa

spamätali a vrátili sa na správnu cestu. Boh urobil to isté, keď sa ľudia vydali na bludné cesty hriechu. Tiež ich neopustil, nezabudol na nich, ale ich napomínal, prosil a zaprisahával. V Starom zákone sa k nim prihovárал cez patriarchov a prorokov, v Novom zákone cez svojho Syna a apoštolov. Ľudia si dlho uchovávali v pamäti tieto slová, lebo mali zostať ich majetkom, a preto si Boh vyvolil zbožných mužov a vnukol im, aby ich zapísali. Pri písaní im osvecoval rozum a chránil ich pred omylom a bludom.

Takým spôsobom vzniklo 72 kníh Biblie, z toho 45 kníh tvorí Starý zákon a 27 Nový zákon. Knihy Starého zákona delíme na dejepisné, ktoré opisujú dejiny ľudskej spásy a vyvoleného národa, na poučné, ktoré obsahujú rôzne poučenia, modlitby, žalmy a na prorocké, ktoré obsahujú predpovede, týkajúce sa budúcich vecí a Vykupiteľa. Novozákonné knihy obsahujú 4 evanjeliá, Skutky apoštolov, teda dejiny prvotnej Cirkvi, 13 listov apoštola Pavla, 7 listov ostatných apoštolov, List Hebrejom a Knihu Zjavenia.

O tomto obsiahlom liste napísanom samotným Bohom sa vyjadril svätý Augustín takto: *Z nebeského mesta, kam zatiaľ ešte nemáme prístup, prišiel k nám list, ktorý nám oznamuje, čo Boh z lásky k nám urobil a učí nás,*

čo máme robiť my z lásky k nemu. A ktosi iný múdry povedal: *Sväté písmo je lekárneň.* Mal veľkú pravdu, lebo hoci v lekárni sú lieky na posilnenie slabého a uzdravenie chorého, vždy je potrebný lekár, ktorý ich predpisuje. Aj Biblia obsahuje lieky, pokyny a rady k posilneniu nášho života a k získaniu večného života. Ten, kto ju napísal, je milujúcim Otcom a tá, ktorá ju vykladá je milujúcou Matkou – Cirkvou. Preto Biblia je opatrená výkladom a poznámkami, aby tí, ktorí ju čítajú, vedeli si ju aj správne vysvetliť a kvôli prehľadnosti je rozdelená na hlavy a verše.

Boh nám dal svoj List ako sprievodcu našim životom. Odporuča nám to, čo je pre nás najlepšie, varuje nás pred nebezpečenstvami a sú v ňom aj také veci, ktoré nám priamo zakazuje.

Zostáva nám už iba jedna otázka: *Aký je a bude môj vzťah k Biblii?* Povzbudme sa na odpovedi svätého Antona pustovníka, ktorú dal svojim žiakom. Prišiel mu list od cisára a oni mu vyčítali, že ho hneď neotvoril, neprečítal a neodpovedal naň. Jeho reakcia bola: *Čo sa divíte? Cisár je len človek. Viac sa treba čudovať tomu, že Boh nám napísal a my nečítame, ale odkladáme jeho list.* A svätý František Saleský dodáva: *Boh tak prijíma naše slová ako my prijímame jeho.*

Dajme si predsavzatie, že počas budúceho týždňa neprejde deň, kedy by sme si neotvorili Sväté písmo a neprečítali z neho aspoň niekoľko slov alebo viet. Nech nás pri štúdiu Biblie povzbudzujú slová svätého Hieronyma: *Kto nepozná Písmo, nepozná Krista.*

Narodenie Panny Márie

**Ty, Pani sveta, spanilá,
vznešená neba kráľovná,
ty, hviezda morská žiarivá,
panenská matka čarovná.**

**Milo sa zjav a ožiar svet,
kde sa zlo s dobrom preteká,
prines a daj nám spásny kvet,
Ježiša – Bohočloveka!**

**Slávime sviatok ročity,
maš slávne narodeniny,
celý svet radosť pocíti
nad dcérou slávnej rodiny.**

**Na tejto zemi zrodení
skrz teba nebu patríme,
lebo sme s Bohom zmierení
Pokojom, ktorým tvoj Syn je.**

**Trojici svätej sláva bud'
na veky vekov vznešená,
že môže volať Boží ľud:
Hľa, Matka Cirkvi blažená.
Amen.**

Narodenie Panny Márie Rch.

Rodičovské skratky

8 „On mi robí zleee -nie,to onaaa!“

(o súrodenc kých treniciach a emóciách)

• **SOS, emócie potrebujú prvú pomoc!** mozog v emóciách a v strese, hľadá obranu (respektíve útek, pomstu alebo „zamrzne“) a nie je schopný hľadať riešenia. Logika ide bokom, keď sú na scéne emócie, pretože sú desaťkrát rýchlejšie. Preto je potrebné ako prvé všimnúť si emócie (vrátane mojich rodičovských a potom dieťaťa, detí). Skúška rodičovskej empatie: „Plačeš a tvoja tvár vyzerá nahnevane. Asi sa na brata hneváš! Najradšej by si ho možno aj vytrieskala.“ Pripustíme dieťaťu právo na emócie, pomôžeme ich pomenovať, vyjadriť. V jednej situácii môžeme prežívať mnoho emócií naraz, sú ako spletené klobká, ale niektoré vlákna sú viditeľnejšie. Hľadáme ich - ktoré z troch stovák emócií opisovaných v knihách o emočnej inteligencii nás teraz zaplavili? Uznajme ich. Snažme sa porozumieť, čo nám tie emócie chcú povedať a navigujeme ich. Ale to až v ďalších krokoch.

Každá emócia, ktorú prežívame, nám prináša určité posolstvo. Keď tento dar emócie otvoríme, môžeme zisťovať, kam nás posúva. Preto emócie nie sú zlé ani dobré. Len nám niečo odkazujú, čo by sme si bez nich možno ani neuvedomili. Napríklad: Moje rozhorčenie mi niekedy hovorí: Haló, si nervózna - ale koľko hodín si spala a kedy si jedla? Potrebuješ si naplniť svoje základné potreby! Cítiš frustráciu a sklamanie - čo v tvojej realite nie je tak, ako očakávaš? Čo z toho máš v rukách? Hneváš sa, lebo vnímaš nespravodlivosť - tak fajn, ako môžeš nespravodlivosť odstrániť? Hneváš sa, lebo cítiš rozhorčenie, odpor - nechceš to takto. Tak teda ako to chceš? Čo z toho je v tvojej zodpovednosti a ako je to v súlade s tvojimi hodnotami? Kričíš na dieťa - ale nekričíš v podstate na seba, lebo máš pocit, že nie si dostatočná a nič nestíhaš? A je to tak naozaj, alebo je to klamstvo perfekcionizmu? Klamstvo pokriveného sebaobrazu, lebo neveríš, že pre Boha si vždy „dost“ a dostatočná, lebo si jeho dcéra? Cítiš hnev na manžela, túžbu narážajúcu na svoju rezignáciu, ale možno iba nevieš, ako by si mu konkrétne dala najavo, že túžiš po jeho blízkosti, nerušenej pozornosti... Prežívaš smútok, bolesť, prázdno, chlad, neistotu, bezvýznamnosť - ale nie je to o tom, že sa niekde pretrhlo tvoje spojenie s Bohom?

Nemôžeme emócie necítiť, „nemať ich“ - tak sme stvorení. Môžeme im však porozumieť a navigovať ich. Môžeme ich vybalansovať a učiť sa „polievať“, zameriavať sa na tie emócie, ktoré chceme v živote prežívať v hojnosti. Vďačnosť, úžas, štedrosť, empatia, dôstojnosť, skromnosť, ľahkosť, akceptácia, vyrovnanosť, dôvera, viera... Dodávajú farebné odtiene tomu, čo prežívame.

Sú situácie, keď na spracovanie emócií potrebuje dieťa dlhší čas. Môžeme deti oddeliť a dohodnúť sa, že sa k celému konfliktu vrátíme až o chvíľu. A slovo, samozrejme, dodržať.

• **Informácia namiesto hodnotenia.** Využijem opis informácie, ktorú dostávam, keď vidím, počujem konflikt (alebo doň prichádzam): „Počujem v tejto izbe krik. Vidím jedno dieťa s červeným lícom, druhé plače, tretie má dieru na tričku...“ Nehodnotím dieťa „ale stav vecí/deja, ktoré pozorujem. Dieťa často na túto informáciu zareaguje inak ako na kritiku, dohovárame či „vypočúvanie“.

Z tohto mám čerstvé poučenie. Nedávno sme dobehli do izby na veľký krik našej štvorročnej, držala sa za lakeť a najmladší sa pri nej podozrivo obšmietal. Hneď sme to „jednoznačne“ vyhodnotili, že drobec zase uhryzol sestru. Nemohol zaprotестovať, lebo ešte nerozpráva, a chceli sme teda „konať“. V tom nás stopla pomedzi vzlyky ubolená dcérka s vysvetlením, že spadla a braček ju prišiel pohladkať. Celé inak! Stačilo prísť a bez unáhleného hodnotenia pozorovať...

Tlmočník. Rodič v konflikte detí nemá byť ani vyšetrovateľ, ani rozhodca, ani sudca. Kto teda? Ak je to potrebné, tak najskôr „tlmočník“. Pomáha tlmočiť dieťaťu jeho vlastné emócie, jeho návrhy a pomáha druhému dieťaťu ich počúvať s pochopením. A potom naopak. A zase v opačnom garde. Kým treba. Bez hodnotenia

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Vzývanie Ducha Svätého (Veni Sancte) na začiatku školského roku:

Na budúcu nedeľu (10. septembra) na začiatku sv. omše o 11:00 hodine budeme vzývať Ducha Svätého, aby sprevádzal školákov, študentov a učiteľov v novom školskom roku.

Pozývam birmovancov na túto sv. omšu.

V tomto novom školskom roku by sme mali zakončiť prípravu na sviatosť birmovania.

Možnosť sviatosti zmierenia – školáci a zvlášť birmovanci:

Pondelok a štvrtok 17:00 – 18:00

Pozývam na sv. spoveď aj školákov a študentov, aby sme s pripraveným srdcom vstúpili do nového školského roku.

Púť do Šaštína:

Pozývam na púť k Sedembolestnej Panne Márii do Šaštína dňa 15. septembra. Zapísať sa môžete v sákristii kostola.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 151 – 175.

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia (A)

4.IX. pondelok

18:00 Za † Jozefa

5.IX. utorok

18:00 Za † Silviu Kosnáčovú

6.IX. streda

18:00 **Svätá omša v Štefanovej**

7.IX. štvrtok

18:00 Za † Jozefa a Rozáliu Kulifajových a rodičov

8.IX. piatok

18:15 Poďakovanie Pánu Bohu za 70 rokov života

9.IX. sobota

08:00 Za zdravie a Božie milosrdenstvo pre celú rodinu

10.IX. 23. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za farníkov

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová L.

11:00 Za † Teréziu Lopošovú (1.výročie smrti)

Lektor: Kosnáčová T. Kordošová

Liturgický kalendár

4. IX. pondelok	sv. Rozália
5. IX. utorok	sv. Matka Tereza z Kalkaty
6. IX. streda	sv. Zachariáš, prorok
7. IX. štvrtok	sv. Marka Krížina, Melichara Grodzieckého, Štefana Pongráca kňazov a mučeníkov, Sp
8. IX. piatok	Narodenie Preblahoslavenej Panny Márie Sviatok
9. IX. sobota	sv. Petra Clavera, kňaza Lsp

BIBLIA RASTIE SO SVOJÍM ĽUDOM

„Hovor, Pane, tvoj sluha počúva.“

1 Sam 3, 9 - 10

To, že Biblia je ľudovou knihou, sa dá celkom konkrétne ukázať na dejinách malého a v očiach vtedajšieho sveta často takmer bezvýznamného Izraela. No my už vieme, že tiež Bohom vyvoleného pre dobro všetkých. Zrodenie, rast a dozrievanie Biblie sa diali v siedmich ľahko zapamätateľných dejinných etapách tohto malého národa. A práve jeho ľudské dejiny sú tou zlatou niťou, na ktorú sa postupne navliekali perly Božích zásahov pre ich a potom i našu záchranu. Urobme si preto spoločne takú mini exkurziu do dejín Izraela, aby sme mohli ľahšie vnímať dejinnú niť Biblie v celosti a nestratili sa, keď sa do nej neskôr začítame

Patriarchovia

Už vieme, kedy bola Biblia s'aby „počatá“. Na počiatku všetkého.⁵⁶ No kedy presne uzrela svetlo sveta, to je ťažšie určiť. Ved' pri stvorení sveta neboli hneď ľudskí svedkovia a trochu aj trvalo, kým ľudia mali na čo spomínať a naučili sa hlbšie uvažovať o zažitých udalostiach. Niektorí dávnejší biblisti symbolicky označili za okamih jej „zrodenia“ povolanie Abraháma Pánom.⁵⁷ Od tohto prvého patriarchu, ktorého dodnes právom nazývajú praotcom viery nielen židia, ale i my kresťania, sa odvodzuje dokonca viera v jedného Boha moslimov. Abrahám sa tak stal otcom tých, ktorí sa učili v tichu započúť hlas živého Boha.

Ako by sme mohli mať zaznamenané jeho zážitky s Bohom, keby ich Abrahám nebol porozprával svojim deťom, keby im Pána nepredstavil? Ktovie, či celé veľké rozprávanie Biblie nezačalo cestou z vrchu Morja, keď sa Izák po strašnom tichu začal pýtať: „Prečo?“ Áno, Abrahámovu skúsenosť s Pánom si rozprávali už jeho deti a po večeroch pri praskajúcom ohni aj jeho detné deti. Odovzdávali si ich z generácie na generáciu: Abrahám rozprával o jedinom pravom Bohu Izákovi, Izák Jakobovi, Jakub svojim dvanástim synom. Bolo to veľké rozprávanie a ešte väčšie počúvanie. Toto rozprávanie udržiavalo, živilo ich vieru, pomáhalo nájsť zmysel všetkého, čo ich oči videli a čo zažili, ale najmä im pomáhalo odhaľovať prítomnosť veľkého Neviditeľného v živote každého z nich. Že sa to najprv dialo v rodinnom kruhu, dosvedčuje aj samotná Biblia:

„Čo sme počuli a poznali
a čo nám rozprávali naši otcovia,
nezatajime pred ich synmi;
ďalším pokoleniam vyrozprávame
slávne a mocné skutky Pánove
a zázraky, ktoré urobil“ (Ž 78, 3 - 4).

Nečudo, že v prostej, bytostnej viere Abrahámovho pokolenia sa Pán mohol zjavovať i naďalej a konať v ich životoch stále väčšie veci.

Z otroctva na slobodu

Po vyslobodení Jakobovho, čiže Izraelovho rodu z Egypta boli pozvaní počúvať Pána hlbšie už nielen jednotlivci, ale celý jeho ľud.

Pán skrze Mojžiša uzavrel zmluvu trvalej lásky s celým jeho kmeňom a postupne, ako sa rozrastali, aj s celým národom. Pozýval ich

opätovne čítať o záchrane jeho rukou, „znovu prečítať“ jeho usmernenia a zákony v prospech celého spoločenstva. A ľud mal na to pri štyridsaťročnom putovaní púšťou skutočne dosť času. Práve v tomto období sa začali záchranné skutky Pána pravidelnejšie pripomínať slávením sviatkov a to celým spoločenstvom, najmä každé výročie vyslobodenia z Egypta. Napríklad keď Izraeliti slávil Paschu, opakovali: „A keď sa zajtra opýta tvoj syn: „Čo znamenajú tieto svedectvá, nariadenia a ustanovenia, ktoré vám dal Pán, náš Boh?“, povieš mu: „Boli sme faraónovými otrokmi v Egypte a Pán nás vyviedol z Egypta mocnou rukou a pred našimi očami robil veľké a zlé znamenia a divy v Egypte proti faraónovi a celému jeho domu. A vyviedol nás odtiaľ, aby nás voviedol a dal nám krajinu, o ktorej prisahal našim otcom. Pán nám prikázal, aby sme plnili všetky tieto nariadenia a báli sa Pána, svojho Boha, aby nám dobre bolo po všetky dni nášho života, ako je dnes. A to bude naša spravodlivosť, ak budeme zachovávať a plniť všetky prikázania pred Pánom, svojim Bohom, ako nám prikázal“ (Dt 6, 20 - 25).

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Ako sa udržať na správnej ceste? Ako zistím, že je správna, že som sa nenechal oklamať a nerobím to, čo by som nemal robiť?

Keď som mal 40 rokov, pýtal som sa sám seba: „Kňazom som nejaký čas, už by som mal mať určitú zrelosť, mal by som vedieť ako sa modliť. Je úroveň mojej modlitby na úrovni 40-ročného muža, kňaza? Je môj vzťah s Bohom adekvátne vybudovaný?“ Všetci by sme sa mali denne pýtať: Robím to, čo mám robiť? Som na mieste, na ktorom ma chce mať Pán Boh? Málokedy sa takto zamýšľame a skôr sa riadime našimi túžbami a nie tým, do čoho nás pozýva Pán. Základnou otázkou teda je, či sme sa do dnešného dňa, do tejto chvíle, pýtali Boha na to, čo máme robiť, kam máme ísť, ako máme fungovať a aké ovocie máme v živote priniesť. Ak sa nepýtame, začína prevládať naša osobná túžba a tým dávame klamárovi diablovi väčšiu šancu odvieť nás zo správnej cesty. Zrazu konáme inak, ako by sme na tejto zemi mali. Potom nastáva kolaps, ktorý je odozvou toho, čo vidíme v tomto svete. Negatívne veci a zlo existujú preto, že my zrazu vybočíme zo správnej cesty a necháme sa ovplyvniť niečím, čo nie je Božie, čo nieje správne. Odporúčam, aby sme si pravidelne vykonávali takú sebakontrolu a pýtali sa: Kde ma Pane Bože chceš mať v ďalšom roku? Kde ma chceš posúvať? Do čoho mám investovať svoj čas? V čom sa mám zlepšiť, aby bol môj život darom a obdarovaním pre ľudí, s ktorými sa stretávam?

Na čo sa teda máme zamerať, ako na prvý cieľ?

Vo Svätom písme môžeme vidieť veľkú výzvu v slovách: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho Spravodlivosť a všetko ostatné vám bude pridané“ Mt 6,33). Hľadáte ho? Hľadám ho? Je naša cesta poznačená vášňou voči Božím veciam, voči tomu, čo on chce? Skúsme si dať maličkú úlohu v tom, že si častejšie budeme vykonávať osobnú sebareflexiu, sebahodnotenie. Pýtajme sa, či vo svojom vnútri máme jasno, že nás k tomu, čo robíme, pozval Pán Boh. My sa s obľubou motáme vo veciach, ktoré sa stali v minulosti. Nemusíme to však robiť, pretože to, čo potrebujeme, je dnešný deň. Minulosť môžeme odseknúť tým, že urobíme pokánie a vyspovedáme sa. Prídeme k Bohu a vyznáme, že on je našim Bohom, že mu patríme...

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Malý čarodejník

Malý čarodejník bol stále veselý a vždy mal dobrú náladu. No v poslednom čase ho neraz prepadol smútok a ponuré myšlienky.

Jablká dozreli, hovoril si, no ja nemám nikoho, s kým by som sa mohol podeliť o pekné červené jablčko. V lese rastú huby, no nie je tu nikto, kto by ich išiel so mnou pozbierať, aby sme si urobili výbornú hubovú pizzu. A tak vzdychal a rozmýšľal, aké by to bolo, keby mal priateľa.

Jedného dňa tadiaľ prechádzal chlapec. Malý čarodejník rýchlo vyšiel zo svojho lesného domčeka a spýtal sa ho:

„Chceš sa stať mojim priateľom?“ „Ja už jedného priateľa mám, volá sa Marián,“ odvetil chlapec a išiel ďalej svojou cestou.

Malý čarodejník sa teda vybral k zajačikovi a spýtal sa ho: „Chceš sa stať mojim priateľom?“

No zajačik len pokrútil hlavou až sa mu rozkývali jeho dlhé uši. Rovnakú odpoveď dali malému čarodejníkovi aj srnček, diviak a horár.

„Vaša chyba!“ pomyslel si malý čarodejník. „Môžem si vyčarovať dobrého priateľa mávnutím prútika.“

Vyliezol na veľkú skalú, zakrútil sa do modrého pláštá posiateho zlatými hviezdami, zdvihol prútik a vyslovil zaklínadlo. Potom privrel oči, lebo chcel, aby to bolo preňho prekvapenie, a keď ich otvoril, stála vedľa neho malá sovička.

„Abrakada... Hromy-blesky!“ zvolal prekvapený malý čarodejník. „Čakal som väčšieho priateľa.“

„Priateľa si nemôžeš vyčarovať mávnutím prútika,“ prehovorila sovička klipkajúc veľkými guľatými očami. „Priateľa si musíš zaslúžiť a získať. A nie je dôležité, či je malý alebo veľký!“

Odvtedy sa malý čarodejník snažil získať si priateľstvo malej sovičky. Často si spolu spievali, dávali si hádanky a malý čarodejník ju nosieval na prechádzky na svojej ruke. Tak jedného dňa zistili, že sa z nich stali naozajstní priatelia, a bolo to úžasné.

No raz, keď sa túlili po lese, objavili bukovú čistinku.

„Pozri,“ zvolala sovička a ukázala na dutinu v kmeni stromu. „Tam chcem bývať!“

„Lenže,“ namietal malý čarodejník, „ty ma predsa nemôžeš opustiť. Si moja priateľka.“

„Pravdaže,“ odvetila sovička, ktorá už odletela do dutiny stromu, „no ja som sova a sovy bývajú v stromoch. Vždy to tak bolo! Prosím ťa, dovoľ mi to! Budem veľmi šťastná. Ten, kto má svojho priateľa naozaj rád, mu musí pomôcť, aby sa stal šťastným.“

„Ten, kto má svojho priateľa naozaj rád, mu musí pomôcť, aby sa stal šťastným,“ pomaly zopakoval malý čarodejník.

A tak zostali priateľmi navždy.

Priateľa si nemôžeš vyčarovať mávnutím prútika. Priateľa si musíš zaslúžiť a získať. A nie je dôležité, či je malý alebo veľký!..

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

MILUJEŠ MA?

Jn 21,15 – 17

Keď sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky.“ Opýtal sa ho aj druhý raz: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ On mu odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád.“ Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: „Máš ma rád?“, a povedal mu: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“

Uvažujme:

Apoštol Peter prežil vzhľadom na prehlbovanie vzťahu k Pánu Ježišovi rozličné situácie. Z mnohých spomeňme tú, keď ho Ježiš povolal za rybára ľudí, alebo keď si uvedomil vlastnú hriechnosť; keď nadšene vyznal Ježiša ako Božieho Mesiáša; keď chcel stavať tri stánky alebo Ježiša poučovať; keď chcel aj život položiť za neho a potom ho opustil v najťažšej chvíli; keď ho bránil mečom a neskôr ho zasa zaprel. Teraz má Pán Ježiš pre neho iba jedinú otázku: Miluješ ma? Miluješ ma viac? (pórov. Jn 21, 15 - 16). Vždy som bol presvedčený, že táto otázka bola darom pre Petra a je tiež darom pre nás. Je to otázka, ktorá uzdravuje a vedie k pravdivej láske. Vyjadruje Ježišovo poslanie uzdravovať a zachraňovať láskou, ktorú Pán sám darúva, a láskou, ktorá ho prijíma. Aj náš vzťah k nemu buduje na zákone lásky, ktorý káže dávať a prijímať, milovať a odpúšťať. Ktovie, či si Peter nespomenul na chvíľu, keď prišiel za Pánom Ježišom s otázkou: „Koľko ráz mám odpustiť?“ (Mt 18, 21). Teraz môže zakúsiť, že láska žije z odpúšťania a odpustenie sa stáva prameňom väčšej lásky. Pozrime sa do dejín svojho osobného vzťahu s Ježišom. Pamätajme, že teraz má Pán pre nás iba jedinú otázku: Miluješ ma? Miluješ ma viac? (pórov. Jn 21,15 -16). Prežime ju ako dar i základnú podmienku nasledovania Pána Ježiša. A tiež nezabudnime, že z odpovede na ňu prýšti prameň účinnosti nášho apoštolátu.

Povzbudme sa:

Konvertita Tomáš Munk, neskôr jezuitský novic, sa na kňazstvo pripravoval tým, že si zvolil a napíňal heslo: Láska ku Kristovi až po zabudnutie seba samého. Zahynul v koncentračnom tábore v Nemecku. Kňazom sa nestal, mučeníkom áno.

Pýtajme sa:

Aká je dnes moja odpoveď na Ježišovu otázku: Miluješ ma viac? Usilujem sa prežívať svoje kňazstvo v zornom poli tejto otázky - pod týmto uhlom po hľadu? Prijíмам Ježišovu lásku a odpovedám na ňu? Prosím si o dar lásky k nemu? Vnímam uzdravujúcu a zachraňujúcu silu jeho lásky? Stáva sa mi prameňom apoštolskej horlivosti?

Konajme:

V dnešnej polhodinovej adorácii budem sýtiť svoje srdce Ježišovou láskou. A vyznám Pánovi svoju lásku k nemu.

Modlime sa:

Pane Ježišu, ďakujem ti za otázku, ktorou ma upriamuješ na lásku k tebe. Pomôž mi, prosím, denne sa sýtiť tvojou láskou, denne žiť láskou k tebe a pravdivo ju vyznávať lásku. Daruj mi lásku, ktorou ťa budem schopný milovať až po zabudnutie seba samého.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku